

de tilfammen betydelige Vandarealer, der ved det store Antal Vedtægter ere erklærede for „laasjede Baae“.

Det blev med Føje fra Ministerbænken ved Lovforslagets 1ste Behandling bemærket (Sp. 873):

„Det er jo givet, at Laasning rammer de omboende Fiskere i ikke ringe Grad, og det er derfor saa naturligt, at de ønske at blive fri for Laasningen, og at dette Ønske kommer frem fra deres Repræsentanter her paa Ting“;

men naar Ministeren tilføjede, at disse Hensigter vilde blive nærmere undersøgte, men at han ikke troede, at man kan gaa bort fra Laasningen.

„Da den har en saa stor Betydning for Fiskehynglen, at det vilde være uforvarsligt nu at opgibe den“.

saa turde de ovenfor gennemgaaede Oplysninger være stikfede til at vise, at Laasningen ingen nærværdig Betydning har for Fiskehynglen, og at det har været et Fejlsyn, naar man, forinden man havde paalidelige Oplysninger til sin Raadighed, havde paa Forhaand dannet sig den Mening, at Fiskehynglen overhovedet udflækkedes, ja endog særlig udflækkedes i saadanne Vandarealer, som ere blevne laasjede ved Bekendtgørelsen af 29de Januar 1890 og ved Vedtægterne.

Den eneste Undersøgelse, der vides direkte at have været rettet paa, om et laaset Baae har nogen Betydning for Fiskehynglen, foretoges af den Limfjordskommission, som gik forud for Loven af 22de Marts 1867. Det hedder i denne Kommissions Betænkning (Tidenden for 1866—67 Tillæg A., Sp. 926):

„Endelig skal Kommissionen ikke undlade at bemærke, at ved nogle under Kontrollørens Opsigt efter Kommissionens Opfordring foretagne Prøvefiskerier med Halebaad i laaset Baae (ved Hensels Odde) har man ikke kunnet erfare andet, end at Fiskebestanden, hvad ogsaa flere Fiskere have paastaet, er den samme i laaset Baae i det hele som uden for dette, og

Kommissionen har derved troet at faa en Art Antydning af, at den tidligere Antagelse, at Fiskehynglen iær opholder sig i laaset Baae, var mindre vel begrundet, i det mindste for de Steder, hvor Baaets og Baaens Bestaenhed (Tangbevoosning) tillader at fiske med Baae“.

Det vil maaske i denne Forbindelse være paa sin Plads at gaa over til at omtale Vedtægtspørgsmaalet, idet de mange i Henshold til Loven af 5te April 1888 stadfæstede Fiskerivedtægter have lagt meget betydelige Baae paa Fiskeriet rundt om i Landet.

Regeringen maatte vel ved Fiskerilovforslagenes ofte gentagne Behandlinger i Folketinget i Aarenes Løb slaa betydelig af paa de mange Forbud og de mange Skranker, som fra først af vare paataente og foreslaaede; men en Udvej syntes at staa aaben til nogen Oprensning hertof, og det var gennem Vedtægterne. Det siges ikke sjældent af Fiskerne, og det kan ikke her afgøres, om det er med Urette, at der fra Regeringens Side gennem Kontrollen er udfoldet ikke ringe Bestræbelser for at faa indført Vedtægter rundt omkring i Landet. Der er for de Bestemmelser, der kunne finde Plads i Vedtægterne, kun sat meget vide Skranker, idet Vedtægterne ifølge Lovens § 43 kunne, som det hedder, „indeholde de fornødne nærmere Regler om Tiden hvori og Maaden hvorpaa de forskellige Fiskerier maa drives, om, hvilke Redskaber der maa bruges m. m. samt Bestemmelser til Ordning af Fiskeri og Sejlads og om Ordens Overholdelse under Fiskeriet.“ Denne Ramme er saa vid, at det ikke lettelig ses, hvad der ikke skulde kunne bringes ind under den. Kaster man nu Blikket paa Indholdet af den lange Række af Vedtægter — deres Antal er efter de officielle Indberetninger inklusive for Finansaaret 1894—95, vokset til 29, hvortil mulig senere er kommet flere — finder man, at de næsten alle ere om man tør bruge det Udtryk, staaene over den samme Best, om end med forskellige Variationer, og at de indeholde en større eller mindre Række af Forbud, der